

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

2. Deus privat insuper peccatorem honore ipsius accidentali; Omnis honor, quem exterius recipit, non habet, nisi falsam splendoris alicujus apparentiam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

II.
Punctum.

attenditis, quòd gratia ista, quæ debet fundare essentiam gloriæ vestræ, simul sit etiam principium veræ existimationis, & veræ, quam anhelatis, laudis. Sine illius contubernio nunquam ullo gaudebitis honore, non essentiali, nec accidentali. Hoc est secundum meum punctum. Pro persuasione secundæ hujus veritatis prolixus discursus non requiritur, peccatorem sc. maledicto Dei obnoxium, incapacem esse possidendi exterius ullum honorem accidentalem: sequela ista necessario oritur ex priori, qui excludit solem, excludit radium; qui exsiccat fontem, exsiccat rivulos inde manantes.

Quid autem est honor hominis accidentarius? est testimonium quoddam ipsius excellentiæ & nobilitati internæ præstitum: est aliqua æstimatio, quæ concipitur ex bonis ejus qualitatibus. Si igitur impius per suum peccatum destruit, prout jam supra vidimus, omnia bonarum qualitatum suarum talenta; Fundamentum cui nostra existimatio, laudes nostræ deberent insistere, tollitur, honor proin, qui defertur ipsi solidus non est amplius.

Hoc tamen vobis observare, placeat. Non dico, quòd peccantibus nullus honor sit deferendus, quando sunt superiores nostri, istum enim heterodoxum & erroneum foret, Verum tamen subsistit, quòd tales peccaminosi in se, & ex se spectati, nihil habeant, quod honorem promereatur, sed extrinsecus amictum ostentant suorum officiorum ac dignitatum, quibus virtute justitiæ debetur honoris respectus; siquidem omnis potestas à suprema Dei potestate originatur, juxta D. Pauli dogma.

Dico itaque quòd honor ille non terminetur in impio, sed solum in ea, quam secum trahit appendice, in ex-
termo

terno habitu. Quapropter Philosophus Romanus perstringens fallacem splendorem illum, in quo mundani se supra sæculi istius theatrum jactitant, quærit: *Quid miraris, & stupes? pompa est, ostenduntur istæ res, non possidentur; contemnes illos, si spoliaveris*, omnis hic apparatus nec habet gloriæ micam: homo non est ipsa vestis, non est ipsum officium, nec ipsum beneficium. Officium est magnum, bene novi, sed officialis est minimus; dignitas est sancta, sed qui eam occupat, profanus est. Exuite peccatorem, tollite omne id, quod non est in ipso, nec ex ipso, verbo, quidquid mutuum accepit, videbitis nihil in ipso manere residuum, quod non sit contemptibile. *Contemnes illos. &c.*

Num pluris æstimetis colubrum, ait Epictetus, in cista eburnea, vel aurea capsâ reconditum? idem prorsus de peccatore judicium ferendum, locatur in mansione honorifica, exornatur spectabili dignitatis gradu: interim semper mancipium turpe manet suorum vitiorum. Draco est adhuc, quamquàm squammæ auro splendeant obductæ.

Omnis hic honor non alio nititur fundamento, præterquam potentiâ, opibus, fastu peccatoris, in quibus solidus honor, vera gloria subsistere nequit.

Accedit, quòd Deus subtrahendo se peccatori per odium aversionis, permittat, ut lumina rationis in ipso passionum nubibus eclipsentur, illustrationes fidei vitiorum umbrâ extinguantur; sic miser malignæ sui directioni relictus semet præcipit et duobus modis. Primò, proponendo suæ ambitioni objecta se indigna, utpote bestiis & diabolo communia. Secundo, inquirendo falsum istum honorem modo quodam stultitiæ sociato & extravagante, ac consequenter probroso & infami; ita qui-

dem, ut se elevare enitens se demum præcipitem agat in dedecus extremum, quod est reprobatio ipsius.

Quid judicatis esse hanc superbiam ac vanitatem peccatorum, petit S. Gregor. Nyssenus? Respondebitis mihi, esse quampiam elevationem deordinatam & heteroclitam. Verum est, concordat id Psalmographi effato: *Superbia eorum, qui te oderunt, ascendit semper.* Nil tamen obstat, notat hic S. Doctor, quin etiam mea doctrina veritati conformis adhuc subsistat, quando teneo: *Superbia est ad inferiora descensus*, demissio ad res viles, homine cum primis Christiano prorsus indignas.

Nolim hîc in locos communes digere copiosam materiam de vanitate & vilitate falsarum magnitudinum mundi istius; solum, quæso, observetis cum Card. Petro Damiani, quòd Divini Spiritûs penna in libro sapientiæ totum pervolitet universum, & in omnibus elementis accuratè designet id, quod maximè vanum & debilitati obnoxium, indeq; tabulam mundanæ vanitatis & gloriæ construat. Aërem lustrat, ejus stipulas, minimosq; ipsius atomos, cum quibus venti jocantur, ac ludunt: *Tanquam lanugo, quæ à vento tollitur.* Speculatur undas, spumas atque bullas iis innatantes: *Tanquam spuma gracilis; quæ à procella dispergitur.* Considerat ignem, ex igne fumum oriri, confestim post ortum mori; *Tanquam fumus, qui à ventre diffusus est.* Terram non præterit, quin doctrinam item eruat: *Tanquam memoria hospitis unius diei prætercuntis.* Ecce, quale sit objectum gloriæ, quod peccatorem in idololatram transformat.

Reverà non sine singulari Dei Providentia toties olim in somno objecti, se fistebant honoris & gloriæ mundanæ gradus, Sic Josephus obdormiscens, perspexit suam

suam super thronum Ægypti elevationem : Idcirco, *omnis potentia*, innuit D. Ambrosii glossa; modo debito in se spectata, *somnium est, non veritas.*

Quamdiu somnum capitis in sinu cujusdam fraudulentæ prosperitatis, vobis imaginamini, esse bonum magno perè æstimandum, sed mox, ac mors importuna occultè irrepit, vobis somnum excutit, oculos aperit, dum claudere cogitat, experiemini, vos aliis majores non esse. *Evigilas, & magnitudo recessit.*

Quòd si ita sit, an non talis Christianus in suo honore maledictus est: cum ad regnandum cum Deo, & ad possidenda in hac etiam vitâ omnia jura regni cœlestis, per gratiam creatus, se abiciat ad viles adeò quisquillas, suam quærat oblectationem, ut S. S. exprimit in stipulis, spuma, fumo, mendaciis unius momentanei somni?

Nec solùm Deus per hoc primum aversionis odium maledicit impio in suo honore, permittendo, ut ipse propriâ malitiâ excecatus destruat, & annihilat, omnem, quam sperare potuisset, gloriæ essentialis atq; accidentalis segetem. Sed per odium inimicitiae, quo in illum fertur, positivè insuper cooperatur ad destructionem & everfionem omnis falsi honoris in peccatore. Quod tertium meum punctum est.

Deo satis non erat decreto inviolabili sancire, quòd omnes arrogantes in altum se erigentes deprimere velit: *Omnis, qui se exultat, humiliabitur*: nec satis, implacabile, quod adversus superbiam conciperet, odium nobis declarasse censuit, etiamsi per totius scripturæ decursum persequeretur superbos, nisi peculiari vinculo, & quidem per interpositam sui juramenti majestatem, ad idem se obligasset apud Prophetam Amos: *Juravit Dominus Deus in* Amos 6, 3.

III.

Punctum.

Luc. 14-11.

Amos 6, 3.

L 2

anima